

De taartenwinkel van Pinecraft

Zaadjes van hoop

Tricia Goyer & Sherry Gore

Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

Zaadjes van hoop is het tweede deel in de serie *De taartenwinkel van Pinecraft*. Eerder verscheen *Met liefde gemaakt*.

Cover design by Ronald Hoogkamer, Majestic Ally

Engelse uitgave:

Planted with Hope

Copyright © 2016 by Tricia Goyer and Sherry Gore

Published by Harvest House Publishers

Eugene, Oregon 97402 U.S.A.

www.harvesthousepublishers.com

All rights reserved.

Nederlandse uitgave:

Zaadjes van hoop

© 2017 Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

www.uitgeverijdeparel.nl

ISBN 9789492408075

NUR 302

Vertaling: D. Beentjes

Opmaak: TMgraphics.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

Zaaien is een manier om te laten zien dat je in morgen gelooft.

AMISH-GEZEGDE

Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft hij alleen, maar als hij sterft, draagt hij veel vrucht.

JOHANNES 12:24

*Ik had de stilte nodig, dus nam Hij me mee,
in Zijn armen, alleen wij twee
ver van de drukte van alledag,
waar ik me zorgen maakte over alles wat ik zag.
Ik had de stilte nodig, al vond ik eerst van niet,
maar heel zachtjes zong Hij een lied,
een lieflijk lied over liefde voor mij
hoewel mijn lijf verzwakt was, voelde ik me blij.
Mijn geest kreeg vleugels en bereikte een punt
waar ik zonder Hem nooit naartoe had gekund.
Hij hield zo veel van me dat Hij me meenam.
Ik had de stilte nodig, tot Hij bij me kwam.
Hij toonde me een prachtige vallei van zegen
een plaats om te groeien, vol van zon en van regen.
Ik had de stilte nodig, dus trok Hij me mee,
in Zijn armen, alleen wij twee.*

ALICE HANSCH MORTENSON

Proloog

Emma Sutter bracht het ijshoorntje naar haar lippen, nam een lik en likte toen haar vingers af. Het was chocolade-ijs, haar lievelingssmaak, en ze vroeg zich af of *aenti* Ruth Ann het goed zou vinden als ze dit elke dag nam. Soms vonden mensen dat soort dingen goed, waarschijnlijk omdat ze geen mama meer had. Hoewel dat al twee jaar zo was, kreeg Emma meestal nog steeds twee bolletjes ijs, terwijl andere kinderen er maar eentje kregen. Twee bolletjes was veel voor een meisje van acht en soms had ze daarna buikpijn. Maar dat wilde ze niet tegen *aenti* Ruth Ann zeggen.

Daat zei dat mensen wilden dat ze weer gelukkig was en soms was ze dat ook; soms hielp ijs... Alleen niet diep vanbinnen, waar de pijn het ergst was. Ijs hielp niet om het gat te vullen dat ze bewaarde voor een moeder.

Emma nam nog een lik en keek toen op naar *aenti* Ruth Ann om te zien of die het ijs langs haar vingers zag druipen. Gelukkig was haar tante in een geanimeerd gesprek verwickeld met haar vriendin en had ze het te druk om te zien hoe plakkerig Emma was geworden.

De zon boven haar hoofd was warm – veel warmer dan in Kentucky. Ze had gevraagd om een ijsje in plaats van taart en beloofd alles op te eten, maar nu smolt het sneller dan zij kon likken.

Achter haar klonken voetstappen en Emma draaide zich om. Er kwam een knappe, slanke vrouw met rood haar aan. Geen vuur-

torenrood, maar een lichtrood dat in het zonlicht bijna goud leek. De vrouw had ook een mooie glimlach. Ze bleef staan, haalde een zakdoekje tevoorschijn en gaf dat aan Emma. 'Ik dacht dat je dit wel kon gebruiken.'

'Danke.' Emma knikte en veegde snel haar hand af, terwijl ze vanuit haar ooghoeken naar haar tante gluurde. Toen ze klaar was, pakte de vrouw het zakdoekje weer van haar aan.

Ze gaf Emma nog een schoon zakdoekje en wees naar haar lippen, terwijl ze een vegend gebaar maakte. 'Ik krijg ook altijd twee bolletjes bij Big Olaf's, maar ik neem ze tegenwoordig in een bakje, zodat ik geen kleverige handen en een ijssnor krijg.' De vrouw lachte en haar ogen twinkelden. 'De zon in Florida is twee keer zo warm als in het noorden, vind je ook niet?'

Emma veegde haar mond schoon en gaf het zakdoekje terug. 'Ja, warmer dan de warme kant van een houtkachel.' De vrouw glimlachte. Toen keek Emma om zich heen en zag de grote pot met bloemen naast de deur van *Eigen taart is goud waard*. 'Bent u een tuinman? Hoe heet u?'

De vrouw stopte een lok haar die onder haar *kapp* vandaan was gegleden achter haar oor.

'Je mag wel Hope zeggen en je zou me een soort tuinman kunnen noemen, maar zelf heb ik er geen titel voor.' Hope zuchtte, zette een hand op haar heup en keek Emma aan. Hope had niet het medelijden in haar blik dat Emma altijd zag als mensen met haar praatten en dat beviel haar wel.

Emma nam snel drie likjes. 'Hope, was je vroeger tuinman?'

'Ja, dat zou je wel kunnen zeggen.'

'Zou je dat graag weer willen zijn?'

'Ja, heel graag.' Hope trok een wenkbrauw op. 'Je stelt wel veel vragen.'

Emma nam nog een lik van haar ijsje, maar het was onmogelijk om het smelten bij te houden. 'Als ik een tuin had, zou ik jou laten komen om het onkruid te wieden.'

De vrouw schaterlachte en Emma glimlachte. Lachen was beter dan huilen.

‘Dat geloof ik meteen.’ Hope schudde haar hoofd. ‘Maar ik weet niet of ik het onkruid van andere mensen eruit zou willen trekken, dat zou niet eerlijk zijn. Het leukste aan tuinieren is juist het resultaat van je werk in je *eigen* tuin zien. Ernaar kijken en merken dat je harde werk echt iets heeft opgeleverd.’

Emma knikte, ook al begreep ze niet wat Hope bedoelde. ‘Mijn *daat* werkt ook graag in de tuin. Mijn *mem* vroeger ook...’ Emma’s stem stierf weg, toen ze zich herinnerde dat ze nu in Pinecraft was. Dat de mensen hier haar moeder niet hadden gekend. Ze besloot dat ze Hope niet wilde vertellen wat er met haar moeder was gebeurd, omdat die haar anders ook met medelijden zou aankijken.

De vrouw deed een paar stappen naar de grote bloembak toe. Ernaast stonden twee grote, lege emmers. Hope draaide ze om, ging op een ervan zitten en klopte op de ander, waarna ze Emma wenkte. Emma wierp een blik op haar tante bij de voordeur van de taartwinkel, liep toen naar de emmer toe en plofte erop neer.

Hope stak haar hand in de pot en haalde er met twee vingers een klein plantje uit. ‘Wat zaait je *daat* graag?’

‘O, bijna alles. Behalve bietjes. Hij zegt dat hij daar niet van houdt.’

De vrouw trok haar neus op en boog zich naar Emma toe. ‘Tegen niemand zeggen, hoor, maar ik ben het helemaal met hem eens.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Maar toch zou ik ook bietjes zaaien, als ik weer een tuin had. Ze horen er nu eenmaal bij. Wat heb je aan een tuin zonder bietjes, wortels, aardappels, maïs, kool...’ Hope zweeg en ze slikte, alsof er iets vastzat in haar keel. Toen bukte ze zich en trok nog wat onkruid uit de bloembak, harder ditmaal.

Emma keek Hope onderzoekend aan. De schittering in haar ogen was weg. Hope glimlachte nog steeds, maar haar ogen lachten niet meer mee. Het deed Emma denken aan al die dagen dat *daat* haar meenam om te gaan vissen of ponyrijden op hun boerderij. Ondanks

zijn glimlach merkte ze dat hij aan *mem* dacht. Tegenwoordig keek hij nog steeds weleens verdrietig, maar niet meer zo vaak. Emma vroeg zich af of deze vrouw ook iemand was kwijtgeraakt. Op dat moment besloot ze dat ze haar aardig vond. Erg aardig. Misschien kon deze vrouw *daats* vriendin zijn, aangezien ze allebei iemand waren kwijtgeraakt.

‘Wat is je achternaam?’

‘Miller.’ De vrouw keek haar aan. ‘Hope Miller.’

‘Ik ben Emma. Emma Sutter.’

‘En waar woon je, Emma Sutter?’

Emma haalde haar schouders op. ‘Nu hier, in Pinecraft. Mijn *daat* –’
‘Emma, tijd om te gaan.’ De stem van haar tante onderbrak haar. ‘Ik heb Hannah beloofd dat ik haar lunch zou maken en ik ben bang dat ik al veel te lang heb staan kletsen.’ *Aenti* Ruth Ann kwam eraan. Ze glimlachte naar Emma, hield toen haar hoofd schuin en keek naar Hope. Ze boog zich naar voren, alsof ze haar iets beter wilde bekijken.

‘Ben jij een van de dochters van de Millers? Een van de jongste vier?’ vroeg *aenti* Ruth Ann, die blijkbaar alweer was vergeten dat ze net tegen Emma had gezegd dat ze weg moesten.

‘Ja, ik ben Hope, de op een na oudste. Mijn oudste zus, Lovina, is de eigenaresse van deze taartenwinkel.’ Hope gebaarde naar de ruimte om zich heen. ‘En mijn jongere zussen heten Joy, Faith en Grace. Grace is een van de nieuwe columnisten hier, in Pinecraft. Misschien –’

‘Ik heb begrepen dat Lovina binnenkort gaat trouwen?’ viel *Aenti* Ruth Ann Hope in de rede.

Hope perste haar lippen op elkaar en haar blik ging heen en weer tussen de voordeur van de taartenwinkel en Emma’s tante. ‘Nou ja, er is nog niets officieel aangekondigd...’

Aenti Ruth Ann speelde met het lint van haar *kapp* en draaide het rond haar vinger. Dat deed haar tante altijd als ze diep nadacht, bedacht Emma.

‘En de rest van jullie is nog niet aan de man?’

Emma’s tante kreeg een blik in haar ogen die Emma nog niet eerder bij haar had gezien. Interesse? Nieuwsgierigheid? Nee, het was iets anders. Het was dezelfde blik als die in haar vaders ogen verscheen wanneer hij beet had tijdens het vissen. Het was opwinding over wat ging komen.

‘*Aenti* Ruth Ann, Hope houdt van tuinieren. En van ijs.’ Emma hield haar hoorntje omhoog. Alweer zaten haar vingers onder het gesmolten ijs.

‘Zo, je hebt er een beetje een smeerboel van gemaakt.’ *Aenti* Ruth Ann wees naar het hoorntje. ‘Zullen we de rest maar weggooien en je schoonmaken? Dan deel ik mijn taart na de lunch met je.’

Emma knikte opgetogen. Ijs, taart en een nieuwe vriendin, allemaal op dezelfde dag. Een nieuwe vriendin die haar vader zo snel mogelijk moest ontmoeten. Hij had ook iemand nodig die hem zonder medelijden aankeek.

Walnoot-roomijs

WAT HEB JE NODIG?

120 ml koud water

750 ml volle room

1 liter volle melk

400 gram kristalsuiker

200 gram walnoten, in stukjes of heel

250 gram boter

180 gram bruine suiker

1 pakje gelatine (Dr. Oetker)

2 theelepels vanillesuiker

1 theelepel zout

Hoe maak je het?

Week de gelatine in koud water. Warm intussen de melk op, totdat die bijna kookt en haal de melk dan van het fornuis.

Voeg de gelatine, suiker, vanillesuiker en het zout er aan toe, roer goed door en laat afkoelen. Meng dan de room erdoor en zet het mengsel in de vriezer.

Smelt in een steelpannetje de boter en bak de walnoten even aan. Roer dan de bruine suiker erdoorheen en meng dit alles goed door elkaar. Voeg dat aan het ijs toe, zodra dat mengsel half bevroren is.

Roer het ijs om de zoveel tijd door om kristallen te voorkomen en een zacht, romig ijs te krijgen.